

Бошко Сувађић

Знам да знаш

Сеаду Поробићу

Знам да знаш, драги мој Сејо, да није
време за славље,
не слави се ни Отац, прислоњен уз
небески крст.

(Ни Бог, рахметли бабо, Месија, ни
мој ни твој.)

Из портала бије радосна и божанска
вода
али нико да се пошкропи, плъусне,
залије.

Пустимо очеве, Сејо, нек очеви
почивају у миру,
под Елбом, слатководном, упрегнути
у јарам водени.

(У Хамбургу, испод поднева: шта
сањају ужарени локвањи?)

Знам да знаш да је пао Берлин,
да је пао Београд, да је пао Рим.

У Хамбургу, о томе не говоре ни
младе ни старе новине.
(Студенти, не читајте новине: не
читајте никакве новине.)

Уосталом, од чега правимо новине:
од очног дна, дамара вида,
завичајног руја, од извора
непресушја, рекох.

(Не читајте новине.
Спалите их, лист по лист, ред по ред,
иницијал по иницијал.)

И да је свирала капела маршеве
у Москви и у Берлину.

Сад свира у Вашингтону,
свира у Бриселу.

Жуков наздравља Монтгомерију,
Блер Клинтону.

И кога брига што су некада давно
испијали коктеле Молотов и
Рибентроп?!

Коктеле су испијали и Алах и Христ,
браћа по оружју.

(И Изет Саразлић и Александар
Илић,
У „Књижевној речи“, осамдесет
шесте.)

Немци и Руси су братски поделили
Пољску,
а данас деле свет.

Необичне гљиве ничу не само у
Катинској шуми
већ и у Великој Хочи и у Призрену.

Знам да знаш да је било Првог
Холокауста.
(Први Холокауст не пориче
постојање Другог.)

Да је било Првог великог клања
и мува по дечијем лицу и пре
Сребренице

(И пре Милице Ракић, испод
преградног зида.)

У Јасеновцу, на лелеку Саве,
где су сати одјекивали као бат.

Где је сваки сат одјекивао као бат,
као маљ, као кама,
као бат, као маљ, као кама, као
маргиналија вечности.

(Као пљувачка скупљена у устима
Господа.)

Не, Сејо, нису нам потребни нови
Холокаусти,
ми Холокаусте имамо сваки дан.

Не треба нам ни фронт, ни Први ни
Други фронт,
ниједан није довољно дугачак за
наше цеве.

Знам да знаш, драги мој Сејо, да није
време за славље,
и да те није брига.

Јебига.

Дечак који плива у загађеној води у Индији.